

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola LXXVI. Leonis Papae I. Ad Anatolivm Episcopvm
Constantinopolitanvm. Quae ab illo de Constantinopolitanae ecclesiae
statu acceperat, se imperatori scripsisse docet; vtque haereticam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

Synodi vos esse custodem. Quod cum ex vestræ fidei sententia saluberrime diffinitum sit, quanto studiosius vniuersali ecclesiæ est conferendum, vt tranquillitas fidei Christianæ etiam vestro profit imperio, nec improbitas hæretica in aliquo suo molimine gloriatur? cuius pertinax insidiosa contentio illico conquiescet, si imperiali potestate frenetur. Data Kalendis Septembris, Constantino & Rufo viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA LXXV.

LEONIS PAPÆ I.

AD EVMDEM LEONEM AVGVSTVM.

Quæ duo a se imperator postulauerat, vt scilicet Constantinopolim se conferret, & Calchedonensis Concilii Decreta damnaret, ea vtraque a se ratione denegari demonstrat: hortaturque ad hæreticorum ausus reprimendos, & Alexandrinæ ecclesiæ reformationem.

Leo episcopus, Leoni Augusto.

LITERAS clementiæ tuæ plenas virtute fidei & lumine veritatis veneranter accepi. *Vide reliquum in Concilio Calchedonensi, parte 3. numero 25.*

EPISTOLA LXXVI.

LEONIS PAPÆ I.

AD ANATOLIVM EPISCOPVM
CONSTANTINOPOLITANVM.

Quæ ab illo de Constantinopolitanæ ecclesiæ statu acceperat, se imperatori scripsisse docet; vtque hæreticam prauitatem, quæ inter suos clericos serpebat, exterminet, & imperatorem obsecret, vt hæreticorum machinas destruat.

Leo episcopus, Anatolio episcopo.

DILIGENTIAM necessariæ solitudinis, quam fraternitas tua in dirigendis ad nos literis exequitur, approbamus, & acceptis per filium nostrum Olympiũ paginis tuis

sacerdotalem in te curam vigere sentimus: cui nos quoque (quantum Dominus dat posse) non desumus, exorantes dilectionem tuam, vt quia tempus laboris incidimus, in sancta vigilantia perseueres, donec *dextera Domini faciat virtutem*, & sub pedibus ecclesiæ suæ conterat tentatorem. Consolatur etenim nos per omnia præparata diuinitus clementissimi principis fides, quem meo rursus, sicut oportuit, sum cohortatus alloquio: vt impiissimorum latronum ausibus, districtiore constantia faciat obuiari: quos nefas est tantum de suo fauore præsumere, vt etiam apud Constantinopolim audeant insanire. Sed hoc eis ideo diuinæ prouidentia ratione permittitur, vt magis ac magis quo spiritu agitentur, appareat: ne dubitari possit, in quantam essent audaciam prorupturi, si post damnationem impiissimæ hæresis, disceptandi contra fidem acciperent potestatem, vt quantum in ipsis est, latius hoc furore sæuirent, quem fratres & coepiscopi nostri, qui ad nos nuper ex Ægypti partibus confugere, se pertulisse deplorant: quibus & a Christianissimo principe, & a tuæ fraternitatis Deo placita caritate solatia pietatis impendi non ambigerem, etiam si ipse non scriberes. Opportunum autem credidi, vt ad ipsos quoque scripta dirigerem, quæ illos possint in communis fidei proposito roborare, & quid pro patientia sua superna remuneratione mereantur, agnoscerent, sicut beatus Apostolus docet, dicens: *Excipite itaque illos cum gaudio in Domino, & huiusmodi cum honore habete, quoniam propter fidem Christi usque ad mortem accesserunt.* Illud sane plurimum mihi displicere significo, quod inter dilectionis tuæ clericos quidam esse dicuntur, qui aduersariorum conniueant prauitati, & vasa iræ vasis misericordiæ misceantur. Quibus inuestigandis, & seueritate congrua coercendis debet diligentia tua vigilanter insistere: ita vt his, quibus prodesse non potuerit correctio, non parcat abscisio. Oportet etenim nos euangelici meminisse mandati, quod ab ipsa veritate præcipitur, vt si nos oculus, aut pes, aut dextera scandalizauerit manus, a compage corporis auferatur: quia melius sit his in ecclesia carere membris, quam cum ipsis in æterna ire supplicia. Nam superfluo extra ecclesiam positus resistimus, si ab his qui intus sunt, in eis quos decipiunt, vulnera-

Psal. 117.

Philip. 2.

24. quæst. 3.
Illud sanc.Matth. 18.
Marc. 9.

mur. Abiicienda prorsus pestifera hæc a sacerdotali vigore patientia est, quæ sibi met peccatis aliorum parcendo non parcit. Sicut Heli quondam sacerdos filiorum suorum delicta tolerando, cum ipsis diuinæ iustitiæ sententiam meruit experiri, quia segni indulgentia dissimulauit plectere peccatores. Quantum itaque opportunitas inuitat officii, religiosissimum principem dilectio tua studeat frequentare, & non solum regiam, sed & sacerdotalem ipsius mentem precibus meis obsecrare periste: vt memor communis fidei, quam Spiritu sancto docente suscepimus, omnia hæreticorum machinamenta confringat, neque quidquam illis in ecclesiis Christi licere patiatur; ne in eorum potestate sint diuina mysteria, quibus in domo Dei, pro scelerum suorum magnitudine, nec habitandi ius residet, nec orandi. Data * pridie Idus Octobris, * quinto Constantino & Rufo viris clarissimis consulibus.

EPISTOLA LXXVII.
LEONIS PAPÆ I.
AD ANATOLIUM EPISCOPUM
PER PATRICIUM DIACONEM MISSA.

Cum agre tulisset Anatolius quod ab ipso de cauendis hæreticis fuisset admonitus, ratione id fieri debuisse demonstrat: cumque Atticus presbyter non recte Eutychetis errorem fuisset detestatus, formam detestationis mittit.

Leo episcopus Anatolio episcopo.

Anno Christi 460. qui fuit annus pontificatus S. Leonis 20. scripserunt hæc epistola & 2. sequentes.

LECTIS dilectionis tuæ literis, quas per filium nostrum Patricium diaconem direxisti, intellexi tibi studium meæ sollicitudinis displicere: qua, secundum dominicam caritatem, quam tibi a nobis impendi experimentis plurimis approbasti, de cauendis his, qui communis fidei aduersarii dicerentur admonui, ne ad negligentiam rectoris referretur, si quisquam in ecclesia catholica ea prædicare præsumeret, quæ hæreticorum sensibus conuenirent. Quod vtrum veraciter fama iactaret, dilectionis tuæ inquirendum iudicio delegaui. Neque in aliquo honorem tuum læsi, cui discutienda ea, quæ ad me erant per-